

Rămășița și nevoia ei de alifie cerească

Vineri, 21 aprilie 2006

Donald K. Short

Ce s-ar întâmpla astăzi dacă un diacon s-ar ridica în biserică, cu o înțelegere tot atât de profundă a istoriei sacre ca a lui Ștefan și cu aceeași convingere de a proclama adevărul? Ar avea cuvântarea lui același efect asupra Sinedriului de astăzi? Dacă ne-ar numi "tari de cap" și ne-ar spune că "mereu ne împotrivim Duhului Sfânt," cât timp l-am asculta?

Când privim înapoi și studiem istoria sacră, care este reacția noastră? În timp ce Ștefan era omorât cu pietre, un tânăr pe nume Saul stătea alături și privea. El avea în spate toată autoritatea națiunii, și totuși se afla de partea greșită a baricadei. El trebuia să devină orb ca să poată vedea. Ucenicii erau și ei ignoranți, și doar văzându-L pe Isus cu ochii lor după înviere au putut să înțeleagă că au fost orbi de la început. Ce predicau ei despre Mesia era corect, dar ce înțelegeau ei despre El era greșit. În mintea lor nu încăpeau decât tronul, coroana și slava, nereușind să vadă rușinea, agonia din grădină, sala judecății și crucea de pe Calvar.

Părinții bisericii noastre din vremea lui William Miller erau afectați de același fel de viziune tulbură și înțelegere limitată a planului general al lui Dumnezeu. Dorința lor nemăsurată de a scăpa de această lume a produs speranță, zel și imnuri care sună clar și frumos până astăzi. Dar în mare măsură dorințele lor erau egoiste, și pe ochii lor se afla o măhramă. Părerile oamenilor, tradițiile, erorile populare și învățăturile greșite i-au orbit în așa măsură încât nu au putut percepe decât parțial adevărul de care aveau nevoie.

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi suntem confrunțați cu același pericol. Cu cât ne îndepărtăm de începuturi, cu atât crește pericolul să neglijăm moștenirea noastră. Nu au trebuit decât patru generații de la Noe la Nimrod ca să se șteargă din mintea oamenilor istoria distrugerii lumii prin potop, și să clădească Babilonul cel Mare. Tot atât de repede a uitat și Israel eliberarea lui din Egipt. Dar eșecurile lor "au fost scrise pentru noi, peste care a venit sfârșitul veacurilor" (1 Corinteni 10,11).

Chiar faptul că biserica se află departe în al doilea secol de la Marea Dezamăgire ar trebui să ne facă să restudiem istoria noastră. Cum se împacă tot acest timp prelungit cu ziua ispășirii? Ce ne-ar putea face să înțelegem întârzierea celei de-a doua veniri? Ce ne-ar putea face să fim gata pentru ea? Unii sugerează că persecuția va face lucrarea necesară. Dar se ignoră faptul că persecuția nu precede, ci vine ca urmare a trăirii cu evlavie (2 Timotei 3,12).

Dar mai mult decât atât, Domnul nu poate să recurgă la astfel de metode spre a trezi ultima generație. Cum ar putea oare Mirele Ceresc, la sfârșitul perioadei de curtenie, să-și imagineze să forțeze mâna Miresei spre a-L accepta? Nici cea mai mare persecuție nu poate produce dragoste autentică în inima Miresei. Mireasa fiind Laodicea, ea nu și-a dat seama că este "nenorocită" și, în contrast cu Adam atunci când a păcătuit, ea nu știe că este "goală." Fiind despărțită așa de mult de primul ei părinte, păcatul ei este ascuns și mai profund, dar biruința ei va fi și mai glorioasă.

Există o moștenire slăvită la dispoziția poporului lui Dumnezeu. Dar ei nu o pot primi până când nu îi înțeleg splendoarea, nu îi înțeleg valoarea și apreciază implicațiile ei. Tatăl fiului rătăcitor nu a fost dispus să-și încredințeze întreaga avere în mâinile fiului său plecat de acasă decât atunci când acesta s-a maturizat. Tânărul nu și-a recunoscut orbirea laodiceană decât atunci când sensul valorii i s-a modificat drastic. El și-a căpătat vederea în cocina de porci. Atunci a început să se scârbească de motivațiile lui egoiste, iar această maturitate a dat la iveală nevoia lui. Și-a văzut goliciunea, iar foamea lui era o reflectare a foamei sufletului. "Ferice de cei ce flămânzesc și însetează după neprihănire, căci ei vor fi săturați" (Matei 5,6).

Ca și fiul rătăcitor, Israel a văzut darurile lui Dumnezeu prin prisma mândriei lui naționale. Ei erau preocupați de obsesia grandorii naționale, și moștenirea lor veșnică a ajuns astfel un deșert pustiu. În mâinile fiilor rătăcitori orbi și dominați de poftă, tainele lui Dumnezeu erau ca mărgăritarele aruncate la porci. Poate rămășița să înțeleagă acest pericol? Și noi suntem copiii lui Abraam.

Fiul rătăcitor trebuia să se maturizeze ca să poată aprecia tot ce a făcut tatăl pentru el. De la naștere și până la vremea adolescenței arogante, el a fost hrănit și protejat clipă de clipă. Ce diferență între ce vedeau ochii lui, și ce înțelegea mintea lui! El era orb în fața realității că "haina cea mai bună" și inelul cu sigiliul tatălui trebuiau reținute până când urma "să-și vină în fire" și să înțeleagă valoarea averii tatălui (Luca 15, 11-32). A existat oare în întreaga istorie un "fiu rătăcitor" mai potrivit decât ce-a de-a șaptea biserică?

Ce vedea și experimenta acest fiu pierdut în mintea lui trebuia curățit prin experiență, până când urma "să-și vină în fire." Atunci nebunia lui subconștientă a fost descoperită, și a înțeles adevărul situației lui. A trebuit să treacă de la visele de grandoare la înțelegerea sobră a cunoașterii adevăratei baze a vieții. A învățat pocăința, și cu zdrobire de inimă a hotărât: "Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și îi voi spune, Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta" (versetul 18). Când a văzut că păcatul lui este "împotriva cerului," lucrurile au putut să se schimbe. Abia atunci a primit "sigiliul" aprobării tatălui său.

Așa va fi și cu ultima biserică.